

Mluvil potichu a samolibě. Štvalo ji to. Navíc si vzpomněla, odkud ho zná. Hrál v kvartetu na jedné svatbě. Šuškal se tam o něm, že je tuze talentovaný. Ale že tuze pije a to nejde dohromady. Po vystoupení opravdu pil a pil. Přestože tam tehdy byla s Miláčkem, nezávazně na něj mrkla. Nepohnul ani brvou. A nepřestal na ni hledět, dokud neodešla.

„Mám pocit, jako bych tě už někdy viděl.“

„To určitě ne. Já tě tedy vidím poprvé v životě.“

„A vidíš mě ráda?“

Byl ten typ, co to potřeboval slyšet nejdřív od ní. Jen proto, že to moc chtěla slyšet od něj, řekla hlasitě a zřetelně:

„Vidím tě ráda.“

„Já tebe taky,“ řekl ledabyle. „Ale půjdu na záchod.“

Jeho způsob řeči se jí začal líbit. Bylo to částečně i tím, že za ni rozhodl, co má pít místo minerálky. Zvolil portské s rumem jako Remarque.

„Tipnul bych, že ty píšeš. Asi básně.“

Zhrozila se. To vypadá tak příšerně?

„A čteš Medvídka Pú,“ odhadoval přesně a konečně začínal mít dobrou náladu. I ona. Po třetím portském s rumem byla na mraky.

„Jsem tu vozem,“ upozornila ho.

„Napálíme to rovnou do sloupu. To bude senzace. Konec všech muk.“

„Myslíš muka tvorby?“ vyprskla směchy.

„Ne. O těch nic nevím. Nejsm geníus.“

„Jakou pak má cenu o něco se snažit, když víš, že to není geniální?“ blábolila přiopile na téma, které ji kdysi zajímalo.

„Má to cenu,“ řekl nečekaně. „Je to, jako když někdo udělá dobrou židli. Musí naměřit čtyři na chlup stejně dlouhé nohy a tak... Aby se na ní dalo dobře sedět.“

Toužila po něm. Párkrát se jí mimoděk dotkl. Vlasů, ramen... Pokaždé to zabořelo. Věděla, že se žene do průšvihů. Bídáku, opakovala si něžně, aby byla ráda, že on ji nechce. Netahá ji do postele. Nejspíš ji vůbec nevnímá.

Zlatou stodvácu musel odemknout on, protože se nedokázala strefit do zámku.

Napresoval ji pracně za volant. „Ty nohy patřej dolů,“ podotkl. „Neměli bychom jet taxíkem?“

„V žádném případě,“ blábolila, „zejtra musím mít auto.“

Odvážně nasedl vedle ní. S poskokem vyrazili vpřed, dál už jela plynule.

„Jsou dvě hodiny, nebudeš mít někde u někoho průšvih?“ zeptal se.

„Rozešli jsme se před nedávnem,“ odpověděla.

„Ty jsi sama?“ v jeho hlase zaznělo tolik obav, že neodpověděla.

„A ty?“ zeptala se radši.

„Za dva měsíce se žením.“

„Kdo je tvou nešťastnicí?“

„Jedna dobře situovaná Američanka. Chci odtud. Chci, aby se o mě někdo staral.“

„Miluješ ji?“

„Tohle slovo neumím,“ řekl našťvaně.

Řítily se temnou a našťastí prázdnou ulicí. Byly tři ráno.

„Já mám dvě dcery,“ řekla. „Doufám, že spinkaj.“

„Kolik jim je?“

„Dvanáct a šest.“

„Lžeš,“ řekl už zase našťvaně.

Nadmula se pýchou a napálila to do sloupu. Pod vli-

vem nárazu si padli do náruče. Pod vlivem alkoholu se začali líbat.

Odstrčil ji.

„Co s tím autem?“ zeptal se.

„To co se vším,“ pokrčila rameny.

Když vystupovala před svým domem z taxíku, dal jí pusku jak severní vítr.

„Jmenuju se Jakub a zavolám ti,“ řekl a odfučel.

„Neznáš moje číslo,“ řekla za ním do vzduchu.

A holčičky spaly hluboce.

Aspoň v něčem mám štěstí, pomyslela si.

Po dlouhé době neusínala s myšlenkami na Miláčka. Celá voněla zrzavými vlasy. Pár jich našla na tričku.

Musím je hned zítra uskřípnout do kůry stromu, umanula si, a podle toho vypadaly její sny.